

2008.

HÚSVÉT

Világosság és Élet

a hatvani Egyházközség lapja

AZ UTOLSÓ VACSORA

Jézus, hatalmas tömegeket mozgatott meg és vonzott. Voltak akik tanítványokká lettek, voltak akik csak a hallgatósága maradtak. - *Ez ma is így van* – nem mindenki lesz Jézus tanítványa. Ellenségei is voltak, akik már jóval korábban a kivégzése, keresztfeszítése előtt, megegyeztek abban, hogy megölik Őt, de nem mertek lépni, mert féltek attól, hogy a nép ellenük fog fordulni. Sokan tisztelték, szerették és követték Jézust. De már eljött az órája... Jézus, nagycsütörtök este, ezen a napon tanítványaival volt. Megmosta tanítványai lábát, hogy megmutassa nekik gyöngéd szeretetét, barátságát. Ezzel a cselekedetével, felszólította őket arra is, hogy szeressék egymást. Annak, hogy ők Jézus tanítványai, éppen az egymás iránti szeretet lesz az ismertető jele. Aztán a zsidók szokás szerint fogyasztotta el a pászka – vacsorát, azaz a kovásztalan kenyeret. (Héberül macá, magyarul macesz, pászka és laska néven is említik) Az egyiptomi kivonulás emlékére rendezett ünnepen, a peszahkor (húsvét) kovásztalan kenyeret ettek és ma is esznek a vallásos zsidók. A hagyomány szerint ez volt ugyanis a "szegénység kenyere". Egyiptomban a rabszolgaság utolsó hónapjaiban már az asszonyoknak is dolgozniuk kellett, nem jutott idejük kenyérdagasztásra. A nyers tésztát reggel lapos kövekre nyújtották, és a Nap melege sütötte meg azt. Egy másik, a Bibliában is rögzített hagyomány szerint, mikor Mózes kivezette népét Egyiptomból, olyan gyorsan kellett távozniuk, hogy nem maradt idő a kenyérdagasztásra. (Az újszövetségi evangéliumokban szereplő utolsó vacsorán Jézus is kovásztalan kenyeret evett, ez az ostya őse.) Így ünnepelték meg, és emlékeztek az egyiptomi rabszolgaságból való kiszabadulásra. Vacsora közben Jézus fogta a kenyeret és a bort, és meghagyta tanítványainak, hogy úgy egyék és igyák azt, mint az Ő saját Testét és Véréét. Így ez a cselekedete a keresztény élet középpontjává vált, a Feltámadt Krisztus jelenlétének megtapasztalásává népe között: EUCHARISZTIA = OLTÁRISZENTSÉG (Mt 26; Mk 14; Lk 22; Jn 6 és 13; ApCsel 2,41-47; 1Kor 10-11). Az eucharisztia szó jelentése - hálaadás.

Ezen a vacsorán Jézus a kenyérben és a borban, testét és véréét, azaz, önmagát ajándékozta nekünk. Így maradt, és ezért lehet velünk fizikai valóságban is mindvégig. Az utolsó vacsora az első szentmise és az első papszentelés is volt, mert itt bízta meg tanítványait Jézus, hogy: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Egyébként minden a szokásos módon folyt le. Miután elfogyasztották a húsvéti bárányt, és a keserűsalátát, és kiürítették a borospoharakat, búcsút vettek a vendégek, és imádkozva, énekelve elmentek az éjszakába. A tanítványok nem tudták, hogy ez volt Jézusnak a velük töltött utolsó vacsorája.

Az Eucharisztia elnevezést azért használjuk, mert ez fejezi ki legteljesebben az Utolsó Vacsorát, amely hálaadás Istennek, Jézus Krisztusban és a Szentlélekben, mindenért, amit tett a világ teremtésével, megmentésével. "Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, az a kenyér, amelyet én adok, az én testem a világ életéért." (Jn 6,51) Hálát adok Néked, Uram Istenem, hogy nem taszítottál el engem, bűnöst, hanem arra méltattál, hogy magamhoz vehetlek az Oltáriszentségben. Te, aki miérettünk meghaltál és feltámadtál, nekünk ajándékoztad magadat. Add, hogy Tested és Véred, legyen nekem is lelkem és testem gyógyulására, megvilágosodásra. Kapjak Belőled: erőt békeséget, hitet, őszinte szeretetet. Kapjak Tőled bölcsességet parancsolataid megtartására. Add, hogy mindig megemlékezzem a Te kegyelmedről, és többé ne magamnak éljek, hanem Tenéked. Add, hogy Veled fejezzem be életemet, és Veled kezdjem az örök élet.

Figyelmed irányítsd mindig Jézusra, aki jelen van az Oltáriszentségben és értsd meg üdvözítő erejét!

Ezekkel a gondolatokkal kívánunk sok kegyelmet 2008. Húsvétjára!

Koza József prépost, Gesztesi Imre p tanácsos, Kovács Sándor kisegítő ny. plébános

JÉZUS ELÁRULÁSA

Júdást, aki szintén Jézus tanítvány volt, beszervezték a farizeusok. Harminc ezüstpénzt ígértek Júdásnak, ha kezükre adja Jézust. Áruba bocsátotta az Urat. Az emberek sajnós, még ha utólag meg is bánják, de a pénzért bármire képesek. Így volt ezzel Júdás is. Tudta, hogy hol szokott tartózkodni Jézus az apostolokkal. Tudta az időpontot is, mikor, hol lehet megtalálni Jézust, amikor lecsaphatnak rá. Az Olajfák hegyén, a Getszemáné kertben. Jézusnak ide kellett mennie. - Máskor is járt már ebben a kertben. A tanítványokat leültette.. Távolabb ment tőlük, arcra borulva elkezdett imádkozni, szomorkodni, gyötrődni és rettegni. Ez egy komoly harc volt a részéről. A tanítványok sokszor láthatták a Mestert félrevonulva imádkozni. De akkor érezték, hogy ez valahogy más mint amit eddig láttak. A földre borult és elkezdett imádkozni. Neki kellett a bukott embert helyettesíteni. Elszenvedte már a kertben is az elveszettek haláltusáját. A bűnösöket nagyon szerette és szereti ma is, éppen ezért mindent megtett, hogy mi szabaddá váljunk. Iszonyú kínokat élt át előre, ott, ahol a tanítványok nem tartottak ki mellette az imádkozásban, virrasztásban. De, nem vethetjük meg és nem is ítélnélük el őket, hiszen fogalmuk sem volt arról ami történt körülöttük. A tanítványok, nem tudták felfogni mi történik. Elaludtak. Hányszor fordult elő velünk, amikor imádkozunk, vagy éppen olvassuk a Szentírást, hogy mi is elalszunk! Ez legtöbbször amiatt lehet, hogy nem fogtuk fel amit éppen akkor imádkozunk, vagy olvasunk. A testnek nehéz korlátai vannak, és az Isten dolgait nem vagyunk képesek felfogni. Jézus bejelenti : "Íme jön, aki engem elárul." Úgy mentek Jézusért, mintha valami elvetemült bűnöző lenne. Amikor odaértek, Júdás jelt adott, odalépett az Úr elé, és megcsókolta. Figyeljétek meg, mit mond Jézus, Júdásnak "barátom, miért jöttél". Ugye, téged is megdöbben? A Királyok Királya, az árulót barátomnak nevezi. Ebből is kitűnik, hogy nem tudta gyűlölni még azt sem, aki elárulta Őt. Miért jöttél? Talán Jézus nem tudta volna, hogy Júdás a tanítvány miért jött? De igen, tudta. Sőt, már előre megmondta Júdásnak, hogy ő lesz az, aki elárulja Őt. Péternek is megmondta tanuk előtt, hogy mire a kakas megszólal, háromszor fogja megtagadni Őt. Sőt azt is tudta, hogy a tanítványok mind elszélednek mellőle, azt is, hogy meg fogják kínozni, és hogy hogyan fog szenvedni, meghalni.

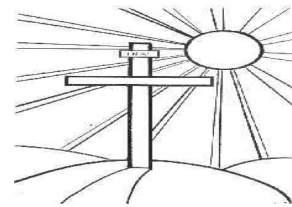
De ezzel a kérdéssel, "miért jöttél?" Jézus, még egy lehetőséget ad az árulónak. De Júdás elmulasztja ezt a lehetőséget. Csupán le kellett volna térdelnie Jézus lábai elé, és bocsánatot kellett volna kérnie, hogy Jézus lássa, megbánta amit tett. Isten lehetőséget ad minden bűnös embernek a megbánásra, bocsánatkérésre, megtérésre. Júdás ezt még csak meg sem kísérelte. Ő sem, mint ahogy sokan, nem használta ki a lehetőséget. Sajnos sok ember ilyen, nem élnek az utolsó lehetőséggel sem. Akit a sátán fogva tart, az nehezen tud ilyesmit megtenni, az nem ismeri el a hibáit. Milyen sok ember viselkedik, így mint Júdás, színészkedik, elnyomja a lelkiismeretét a pénz miatt, képes arra, hogy áruló legyen: csókolgat. Kit akart becsapni? Istent? Ez érdekes lenne, mert Őt aztán nem lehet! Valóban döbbenet, hogy hányan nap – mint nap be akarjuk csapni a világmindenség Urát. Azt kérdezed, mivel? Vizsgáld meg a lelkedet és megtudod a ravaszkodásaidat! De, van egynéhány ötletem: Te, Isten parancsai szerint élsz? Igen? Aszerint élsz? Vagy csak beszélsz róla? Elé járulsz mindennap imádsággal, olvasod a Szentírást, jársz rendszeresen szentmisére? Ugye milyen sokszor nem, és lassan már nem is bánt a lelkiismeretünk, mindent meg tudunk magyarázni. Kit érdekel? Tudjuk, hogy Isten mindent tud, de mégis megkíséreljük becsapni. Kiderült az áruló Júdás számára is, hogy kár színlelnie, hiába támadta hátba, Jézus tudta, hogy ő miért jött. Majd a júdáscsók után előlépnek azok, akik Jézusért jöttek. Az Úr rájuk is vet egy pillantást, és azt kérdezi: kit kerestek? Jézus megmutatta nekik, hogy hiába vannak többen, hiába vannak felfegyverkezve, mert a világmindenség legnagyobb ereje van jelen. Egyetlen szempillantás alatt a földön kötöttek ki, hátraestek. Az biztos, ha Ő nem akarta volna, nem tudták volna elfogni. Az Úr, önként megy a keresztre értünk! Péter szembe akar szállni a Jézusért jövőkkel, talán azért, mert nem túl sokat értett az egészből, ezért rántotta elő a kardját és levágta Malkus fülét. Jézus nem engedi, hogy Péternek emiatt baja essék, ezért nyomban meggyógyította a szolgálta fülét. Kíváncsi lennék Malchus lelkére, mit élhetett át, amikor azt vette észre, hogy nincs füle, ömlik a vére, és Jézus, az az ember, akiért jöttek, hogy letartóztassák, visszaszerkesztette, (teremtette) , ismét a helyén van a füle. Már csak a véres ruhája árulkodott arról, hogy mi történt. Mit tett ezután Malkus? Csodálkozott, és már nem akarta elfogni Jézust? Talán haza szaladt, hogy elmesélje az otthoniaknak a csodát? Ez nem derül ki a Szentírásból. Egy viszont bizonyos, elfogták Jézust és a Nagytanács elé vezették.

Amikor az ember mélyen megvágja magát,
a vér hatalmas cseppekben hull a földre.
Jézus verejtékei ilyen hatalmasak voltak a
szenvedéstől, jelezve, hogy a teste is teljes
mértékben átérezte mindazt, amin a lelke
ment keresztül.

Jézus kimondta az Atya
akarátára az Igent.
Hogy kapjunk kegyelmet
ilyen nagy volt az ára.

Íme a Szent Keresztfa, rajta függött valaha a világnak váltsága!"

„Jöjjetek hát, keresztények, hódolattal hajtsunk térdet:
Üdvözlégy, Szent Keresztfa!”

Halálos szeretete új életet ajándékoz nekünk is...

Akkor, ott a Kereszten, mindenki legyőzöttnek látta Jézust, valójában győztes volt...

Készen vagyok mindenre... a hazug vádakra, ütésekre, szenvedésekre, a keresztre. Mehetünk, felkészültem, Ránehezdedett teher, átérezte a testi és lelki halál szörnyűségének tényét. Az éj néma volt, de Pilátus udvara hangos. Azon az éjszakán ott, kevesen aludtak. Biztos, hogy nem aludt se Annás, se Kaifás, se Pilátus, de Cirenei Siomon sem, talán ő a feltört vállát simogatta, vagy egyszerűen még mindig előtte volt Jézus vérző, összetört teste. Talán jó lelkiismerettel nyugtázta: milyen jó, hogy legalább én segíthettem Jézusnak. Az örök ostort fogtak, a nép ordított „Feszítsétek meg”! Péter, Pilátus udvarának a küszöbén ült és az esti háromszoros tagadás miatt zokogott. A nagytanács összeült, hogy megvitassák a számukra igen fontos kérdést, és elkészítsék a határozatukat a saját vádjaik alapján. Jellemző volt rájuk, hogy ezer dologban nem tudtak megegyezni, de valahogy most más a helyzet. Talán még ők is csodálkoztak saját magukon, hogy mi lehet az oka, amiért ennyire egyetértenek, egyet akarnak. Egy akarattal azt akarják, haljon meg Jézus. Ők nem merték felvállalni, hogy megtegyék, mert félték a törvénytől. Tegye meg helyettük Pilátus. Igen, ezt ismerjük ma is. Ha átadjuk másoknak, akkor ki tudunk bújni a felelősség alól. Az Úr kezei meg vannak kötözve. Annak a kezei vannak megkötözve, aki csak jót tett. Vádolják az ártatlant. Annak a kezei vannak megkötözve, aki lecsendesítette a háborgó tengert! Aki meggyógyította a betegeket, feltámasztotta a halottakat! Azok a kezek vannak megkötözve, amelyek kiűzték a démonokat, a fuldokló Pétert kimentették a tengerből! Azok a kezek vannak megkötözve! Tudod, hogy miért kötözték meg? Azért, hogy ezeknek a kezeknek semmi hatalmuk ne legyen. Látszólag, hatalom nélkül áll a bírái előtt, csendesen, szerényen. Nekünk is meg kell tanulni eltűnni a velünk szemben elkövetett jogtalan bántásokat. Ne átkozódj még magadban sem. Jézus sem tette.

A bárány gyenge. Nem szól. Szelíden megy vesztébe. De a bárány, mint áldozat erős is. Miután megérkeztek a kivégzés helyére, a latrokat a keresztfákhoz kötözték. A két tolvaj dulakodott azokkal, akik őket a keresztre erősítették. Jézus azonban semmi ellenállást nem fejtett ki. Jézus anyja, János, a szeretett tanítvány támogatásával elkísérte Fiát a Golgotára. Látta, amikor Jézus elájult a kereszt terhe alatt, és szeretete volna segítő kezét Fia alá tenni, ahol gyermek korában sokszor nyugodott. Ebben a kiváltságban azonban nem részesülhetett. Mária kínos várakozással nézte, amint Jézust a keresztre szegezték. Vajon annak is el kell szenvednie a keresztre feszítést, aki Jézushoz tartozik? Igen annak is... Látta Fia kifeszített kezeit a kereszten. Jézus, nem zúgolódott, nem panaszkodott. Nem átkozta meg a katonákat, akik durván bántak Vele. Isten bosszúállását sem kérte senkire, akik kárörömet éreztek szándékuk megvalósulásakor. Krisztus szánta őket tudatlanságuk és bűnös voltuk miatt. Azt kérte, hogy Isten bocsásson meg nekik, "mert nem tudják mit cselekszenek" (Lk 23,34). Arca nyugodt és higgadt maradt, de a szenvedés miatt, az izzadság nagy cseppjei megjelentek a homlokán. A halál gyöngyöző veritéke megjelent az arcán és a testén. Jézus ellenségeiért elmondott imája magába foglalta az egész világot: minden egyes bűnöst, azokat is, akik már leélték életüket, és azokat is, akik ezután élnek a világ kezdetétől a világ végéig. Mindegyikünket terhel a bűn és ezért terhel az Isten Fiának a halála is. De Isten annyira nagylelkű és annyira szeret, hogy aki csak akar, megbékülhet Istennel és Jézus szenvedése és halála által, miatt, örökölheti az örök életet. A kereszten folyó haláltusája alatt Jézust, a vigasztalás sugara is beragyogta, a bűnbánó jobb lator kérésén keresztül. Jézus tudta, hogy a rossz társaságok vezették félre és térítették a bűnözés útjára ezt az embert, azonban kevésbé volt bűnös, mint azok közül sokan, akik ott álltak a kereszt mellett és gyalázták Őt. A jobb lator, beismeri bűneit: „mi méltán szenvedünk; de ez semmi rosszat nem tett" (Lk 23,41). A Szentlélek megvilágosította a jobb lator elméjét, és így ő eljutott az igazság megismerésére, bűnbánatra és bűnbevallásra. Ezért mondja neki Jézus: "Bizony mondom néked, még ma, velem leszel a paradicsomban" (Lk 23,43). Sokan Úrnak nevezték Jézust, mikor csodákat tett, tanított. Azonban senki sem ismerte el Őt Úrnak, amikor haldokolva ott függött a kereszten, kivéve ezt a bűnbánó jobb latrot. A bűnbánó tolvajt teljes békesség töltötte el miután megbékült Istennel és tudatára ébredt annak a ténynek, hogy Isten is megbékült vele és elfogadta őt. Jézus, akit akkor és ott mindenki legyőzöttnek látott, valójában győztes volt. Ismerjük fel mi is Benne a bűnök hordozóját. Az emberek hatalmat gyakorolhattak teste felett, töviskoronával átszúrhatták szent homlokát, letéphették Róla ruházatát és veszekedhettek ruhadarabjai felett, de, nem rabolhatták el Tőle azt a hatalmat, amellyel megbocsáthatta, megbocsáthatja a bűnöket. Haldoklása közben tanúbizonyságot tett saját istenségéről és az Atya dicsőségéről. Füle nem olyan süket, hogy ne hallhatna, karja nem rövidült meg annyira, hogyne ne tudna megvédeni, segíteni. A sűrű sötétségben Isten eltakarta Fia utolsó emberi - lelki gyötrelmét. Istenem! Fiad áldozata miatt, bocsásd meg, takard el, megbánt, meggyónt bűneinket...

Hiszem, hogy Jézus Krisztus feltámadt, és egykor nekem is részem lesz a feltámadásban!

A mi hivatásunk: átalakulni. Abban az állapotban, amelyben vagyunk, nem juthatunk el Istenhez. Gyökeres - radikális - átalakulásra van szükségünk a szó legszorosabb értelmében (a "radikális" a latin radix szóból származik, amely gyökeret jelent). Hogy jobban megértsük, nézzük ezt az "ÁT" igekötőt a szavainkban. Valahányszor az át igekötő megjelenik, valami meghal és valami új születik. Az az utas, akit a vonat átvisz Hatvanból – Bp-re, az meghal Hatvannak, a hatvani életnek, és megszületik Bp-nek. Át "anélkül, nincs, hogy valami meg ne haljon, és valami új ne szülessen. Ezért, ha a mi hivatásunk az örök élet, elkerülhetetlen, hogy át ne alakuljunk. Amikor a halál szót említem, nem egyszerűen arról a végső halálról beszélek, amikor az ember kileheli lelkét. Arról a halálról van szó, amelyre egész életünk során szükségünk van, arról, hogy meghaljunk önmagunknak, az önzésünknek: ezt nevezik áldozatnak. Mikor feltámadásról beszélek, nem arról van szó, hogy a halál után visszatérünk abba az életbe, amelyet előzőleg éltünk: feltámadni annyit jelent, mint átmenni egy egészen más életbe. Minden halál újjászületéssel vagy feltámadással jár. Vegyünk egy példát a mindennapi életből. Tudomásul kell vennünk, hogy a növekedés nem egyszerű nagyobbodás, hanem mindig átalakulás. Mikor élő szervezetről van szó, mindig átalakulás történik. Például: *A kislányból nő lesz.* A felnőtt nő nem azonos egy óriási kislánnyal; ha volna olyan felnőtt nő, aki óriási kislány az szörnyeteg lenne. A kislány csak akkor válik felnőtt nővé, ha átalakul, vagyis meghal kislányi állapotának, átalakul – elhagyja a gyerekes szokásokat. Ha megkérdem a kislányt, milyen szeretnél lenni, azt feleli: olyan mint a mama. De egy pillanatra sem gondol arra, hogy ehhez le kell mondania a babáiról, a gondtalan életéről, és valami egészen új vár rá, amihez csak szenvedés útján jut majd el. Nem tudja, hogy ahhoz, hogy felnőtté váljék, meg kell halnia gyermeki állapota számára, és meg kell születnie a felnőtt állapotra. Mi sokszor valaminek a felhagyását, elhagyását, boldogságnak nevezzük. A mennybe menni, nem azt jelenti, hogy Felmászunk egy hegyre, vagy hogy elmegyünk valahová, hanem azt, hogy részt veszünk az isteni életben. Márpedig Isten csak szeretet, tehát az örök élet egyes - egyedül ebből áll: szeretni, kilépni magunkból, nem gondolni magunkra, másokat magunk elé engedni. Ez a boldogság. A hernyóból pillangó lesz. Ha a hernyónak tudata lenne, és én beszélhetnék hozzá, mint a mesében, megkérdném tőle, mit álmodik. Bizonyára azt felelné: azt szeretném, hogy én legyek az erdőben a legnagyobb hernyó. Ezt nevezik hatalomváagnak, ami nem más, mint átalakulás nélküli felduzzadása annak, amik vagyunk. A hernyó nem tudja, hogy ha az akar lenni, aminek lennie kell, (lepke) le kell vetnie hernyó-testét és új testet kell kapnia. Csak akkor lesz valóban az, aminek lennie kell, amikor lepke lett belőle. *A búzaszemből kalász lesz.* A búzaszem tökéletesen boldog a gazda csűrjében. Hogy úgy mondjam: pici búzaszemboldogság a csűrben. Csakhogy, kicsike boldogság ez, ha azzal vetjük össze, hogy minek kell nekik lenniük. Vigyázat! A búzaszemeknek ha csak egy csűrben, csupán csűr - boldogságot biztosítana a gazda, akkor lenne a legrosszabb gazda. Ilyen gazda, állítom, nem létezik, aki ott hagyja a búzaszemet a magtárban. A búzaszem még mindig csak búzaszem: (sok ember azt szeretné, ha nyugodtan élhetné a kis életét, és akkor lázad, ha a gazda azt teszi vele, ami az átalakulásához szükséges). A csűrben lévő búzaszemek gazdája, tudja, hogy a búzaszemek nem a magtárba valók, csak egy ideig. Mert azért vannak, hogy mássá legyenek, átalakuljanak. Igen a gazda egy napon a búzaszemeket felrakja egy szekérre és kiviszi a mezőre, elveti. Akkor a búzaszem, amely az elkerülhetetlen halál révén alakul át, ekkor lesz azzá, amivé lennie kell - szép kalász. Mindnyájunknak ez a története, ez az ember sorsa. Nincs növekedés átalakulás nélkül, nincs átalakulás halál nélkül. Ennek tudomásulvételével, megállapíthatjuk, hogy az emberiség történetében két átmenet van. Az első átmenet az, amikor világra születünk: abból az állapotból, amelyben születésünk előtt kilenc hónappal voltunk, átlépünk a bölcsőben fekvő csecsemő állapotába. Már ez is csodálatos átmenet: átmenet az emberi létbe, az értelmes, szabad létbe. De ez az átmenet csak feltétele egy második átmenetnek. A második átmenet az, amikor az emberi létből átmegyünk a tulajdonképpeni legboldogabb állapotba, létbe. Ennek az átmenetnek a jelentősége az előzőhöz képest felmérhetetlen! Az első átmenet beleegyezésünk nélkül történt. A második átmenet azonban már nem történik a közreműködésünk nélkül, és egész életünk során tart.

Ha meghaltunk a bűnnek, feltámadtunk az örök élet számára. Ez a mi húsvétunk.
Minden egyes döntésünk húsvét, és egykor majd az Isten a feltámadás alakját ölti ránk...

Vigyázz, mert elítélhetsz te is olyan embert, aki ártatlan!
Ezért, te ne ítéld meg egyáltalán!
Az Úr arra kér minket, hogy bocsássunk meg egymásnak. Kérne-e bennünket arra maga a Szeretet, ha Ő nem tenné meg? Nem hinném!

